COMOARA PIEILOR ROŞII No. 3

PRIMA ETAPA

CAPITOLUL I

Misiunea lui Zandum

Şeful Indian se înclină, şi obrazul său căpătă imediat o expresie de blândeţe care de data aceasta nu era falsă.

Chipawii, ca toate Pieile-Roşii, iubesc copiii şi îi respectă. Ei consideră ca fiind copii, pe orice băiat care nu a păşit încă pe cărarea războiului sau care nu a doborât încă o fiară la vânătoare. Cât priveşte fetele, ele sunt considerate ca fiind copile, atâta vreme cât nu sunt măritate cu un răsboinic din trib.

La întrebarea, lui Celestin Lion, Kory-Kory răspunse:

— Nepoţii tăi, Faţă-Palidă, vor fi îngrijiţi ca proprii mei copii. Vor călători în căruţa lor după bunul lor plac. Sunt sigur că

nu vor încerca să fugă. Aşa că nu vor fi legaţi.

„Când vânătorii mei vor prepara vânatul pentru cină, bucăţile cele mai fragede vor fi puse la o parte pentru ei. O să vrei să-mi spui numele lor, Faţă-Palidă, pentru ca nu cumva spiritul nopţii să mă inspire, dându-le un nume care ar putea să le poarte ghinion?

Cunoscând bine credinţele sălbaticilor, Celestin Lion recunoscu toată sinceritatea exprimată în cuvintele lui Kory-Kory relativ la Lucia şi Pierre.

Aşa că bătrânul răspunse fără a ezita:

— Băiatul se numeşte Pierre, iar fata Lucia. Deoarece suntem toţi în puterea ta, îţi încredinţez aceşti copii. Cea mai mică suferinţă, cred că o ştii, îţi va fi socotită însutit mai târziu, atunci când vei apărea în pragul Reginei Vânătoarei Eterne, în faţa Marelui Spirit, Manitu...

Foarte grav, Kory-Kory se înclină. Apoi, dominând cu o privire circulară pe toţi războinicii grupaţi în spatele prizonierilor, întinse mâinile înainte, puse mâna dreaptă asupra capului lui Pierre şi mâna stângă asupra Luciei şi pronunţă următoarele cuvinte:

— Răsboinici ai tribului Chipaw, acest băiat şi această fată sunt partea lui Kory-Kory.

Graţie acestor cuvinte, Pierre şi Lucia erau sacri pentru chipawi, chiar pentru cei mai cruzi dintre ei...

Dar lucrul acesta nu ridica primejdia care ameninţa pe Celestin Lion, pe Jack Flanders şi pe Vesuvio.

Ce vor deveni ei, când se vor afla în ascunzătoarea secretă a chipawilor?..

Marele Şef al tribului Crie care îşi ascundea personalitatea sub numele de Zandum cunoştea perfect Canada, de la linia ferată a Canadian Pacificului până la marele lac al Urşilor.

Era un şef prea experimentat pe cărarea răsboiului pentru a se lăsa prins de o bandă de chipawi, chiar dacă aceştia ar fi fost călare şi el pe jos.

Folosindu-se de mai multe izvoare, pe care le întâlni în cale, îşi încurcă aşa de bine urmele, încât chipawii nu mai fură în stare să afle în ce direcţie a luat-o.

Economisind muniţiile, nu renunţă însă la vânătoare pentru ca să se poată hrăni.

Dormea o parte din zi, ascuns prin câte un tufiş.

Şi cum se făcea noaptea, până în zori, mergea cu pasul său rapid şi suplu al Indienilor Crie, care sunt cei mai buni pedeştri din toată America de Nord.

Şase sute de kilometri în sbor de pasăre separa lacul Caribou de Fortul York, unde

se află principalele birouri ale „Companiei de Traperi şi Vânători de blănuri din baia Hudson".

Dar cu ocolurile inevitabile, trebue de socotit opt sute de kilometri.

Zandum făcu exact două zeci şi unu de zile pentru a acoperi distanţa aceasta.

Aducea cu el câteva blăni preţioase şi trei pepite de aur.

Le schimbă pentru mai mulţi dolari, cumpără doi cai şi după un repaus de patru zeci şi opt de ore se puse pe drum pentru a parcurge cei o mie opt sute cinci zeci de kilometri, care îl separa de Quebec.

Fu o călătorie — fără istoric — de două zeci şi trei de zile.

Şi în fine indianul, intră în vechiul Quebec care după Montreal este principalul oraş din Canada.

Rare ori Zandum, se oprise prin regiuni civilizate şi mai rar încă într'un oraş.

Dar o Piele-Roşie, nu se miră de nimic.

Cu un tact natural, se îmbrăcă la York, cu hainele obişnuite ale unui vânător de rasă albă.

Aşa că nu prea atrase atenţia asupra persoanei sale. Şi în modestul hotel în care trase, nu miră pe nimeni, când a doua zi, într'un talmeş-balmeş de cuvinte anglo-franceze întrebă:

— Vreau să-l văd pe dl. Albany. Cunoaşteţi pe omul acesta şi puteţi să-mi arătaţi unde stă?

Albany era principalul notar din Quebec. Pe de altă parte nu era lucru rar, ca vânătorii, Indienii şi chiar metisii, să aibe treabă în biroul lui Albany care din anumite puncte de vedere, era notarul exclusiv al Companiei din Baia Hudson.

In consecinţă, în modul cel mai natural din lume, marele şef Crie, venind din îndepărtate pustietăţi ale lacului Caribou, fu condus în biroul unuia dintre cei mai importanţi notari ai Americei.

Secretarului care-l primi, Zandum îi spuse pe un ton fără replică:

— Doresc să vorbesc d-lui Albany în persoană, şi nimănui altuia. Anunţă-l deci pe stăpânul d-tale că vin din partea lui Celestin Lion.

Cu toate hainele sale, cam vulgare, Indianul avea o înfăţişare atât de măreaţă, încât secretarul se înclină respectuos şi dispăru pe una din uşile biroului.

Trei minute mai târziu, secretarul introducea cu cea mai mare grabă pe Indian în cabinetul particular al lui Albany.

Acesta îl primi cu mare cordialitate şi poftindu-l să ia loc, zise:

— Vi din partea vechiului meu prieten Celestin Lion. Dar unde este el?

Impasibil, Indianul răspunse liniştit:

— De patruzeci şi şapte de ori soarele a răsărit de când, urmând ordinele sale formale, am trebuit să las pe fratele meu Celestin Lion între mâinile sângeroşilor chipawi! O fi murit la stâlpul de tortură? Trăeşte încă? Numai Marele Spirit o ştie. Nu am venit să discut un lucru pe care nu-l cunosc. Dar de la lacul Caribou, am mers pe urmele Feţelor-Palide pentru a-ţi remite acest tub de aramă, d-tale care eşti maestrul Albany din Quebec.

Notarul cunoştea bine pe Indieni, chiar şi pe cei care, în secolul XX, rămaseră încă în afara limitelor geografice, intelectuale şi materiale ale civilizaţiei. El ştia că în faţa unui Şef, cum părea să fie Zandum, nu trebuia să se pronunţe cuvinte inutile.

Stăpânindu-şi deci emoţia adâncă, care-l cuprinse, căci Celestin Lion era singurul său prieten din copilărie, bătrânul notar luă tubul pe care Zandum i-l dăduse, şi răsturnându-l pe biroul său, scoase din el un sul de hârtie.

Il desfăşură; o altă foaie de hârtie, mai subţire alunecă din altele, care erau cusute împreună.

Notarul luă în mână această foaie, citi ceeace era scris pe ea — şi de data aceasta nu mai putu să-şi ascundă emoţia

pe care o resimţi la citirea acelui document. Ea fu chiar atât de violentă, încât ochii notarului se umplură de lacrimi.

Dar făcând un efort de voinţă îşi opri lacrimile, şterse cu un deget pe cele mai rebele şi întorcându-se spre Zandum, mereu nepăsător, pronunţă cu o voce, pe care încercă să o facă fermă.

— Fratele meu, Marele Şef Crie nu va eşi din wigwamul meu până ce nu va împărţi cu mine masa şi pâinea ospitalităţii. După aceia, Marele Şef îmi va povesti, tot ceeace i s'a întâmplat lui Celestin Lion şi celor doi nepoţi ai lui. Deabia atunci devotatul Zandum, va putea zice, că a îndeplinit misiunea cu care a fost însărcinat, de prietenul său faţă palidă.

Cu demnitate, Zandum se înclină; şi cu o voce de data aceasta, mai caldă, răspunse:

— Fratele meu, maestrul Albany, a avut priviri şi a pronunţat cuvinte care au mers, drept la inima mea. Marele Şef al Indienilor Crie primeşte ospitalitaea Marelui Vrăjitor al Scrisului şi va povesti acestuia tot ce ştie despre Celestin Lion şi nepoţii lui.

Patru ore mai târziu, Zandum părăsea biroul lui Albany, care-l conduse în persoană până la hanul unde trase. Chiar în aceiaşi seară, Pielea-Roşie, părăsea Quebec

cu doi cai şi luă drumul pe unde venise. Misiunea lui fusese executată.

CAPITOLUL II

Un capăt de itinerar

Veţi înţelege acum, înlănţuirea de fapte, care a motivat plecarea lui Jean-Paul Leonec şi a lui Victor Raquet, a lui Luc Badoit şi a lui Antonin Rascas pentru eliberarea familiei Lion şi căutarea celebrei comori a Pieilor-Roşii.

Căutarea?

Da, căci iată cum s'au întâmplat lucrurile:

O lună mai târziu, după ce primise prin intermediul lui Zandum, documentele care se aflau în sulul de aramă pe care Celestin Lion i-l trimise, Albany notar din Quebec, expediase aceste documente, lui Chantin, notar din Paris.

Căci, în scrisoarea care însoţea documentele, Celestin Lion scria următoarele lui Albany:

„Dl Chantin este notarul unuia din ginerii mei, industriaşul Leonec, care a luat de soţie pe una din cele trei fiice ale mele. Cea de a doua fiică s'a măritat deasemenea

în Franța cu d. Marius Rascas, căpitan de cursă lungă în Marsilia. Dar în urma unor împrejurări, ce sunt inutile ca să le cunoști, cele două fiice rămase în Franța nu s'au cunoscut, așa încât își ignorează rudenia.

„In consecință, nepotul meu Jean-Paul Leonec nu știe că este văr cu celălalt nepot al meu Antonin Rascas.

„D. Chantin, va convoca pe de-o parte pe Jean-Paul Leonec, iar pe de altă parte pe Antonin Rascas. Și fără ca să le spue rudenia, care-i leagă între ei, îi va însărcina, totdeodată dacă părinții lor le vor permite să constitue o echipă de tineri, care să vie în America, mai întâiu pentru a elibera pe verii lor Pierre și Lucia, a căror rudenie cu ei o ignoră, și să mă salveze și pe mine, dacă mai sunt în viață, și pe urmă să se pue în posesia comorii, a cărui ascunzătoare este indicată precis în acest plan".

Ori, Chantin primise documentele în chestiune, precum și scrisoarea explicativă a d-lui Albany, dar documentele erau într'o stare mizerabilă, căci vaporul care le aduse, naufragiase; sacii poștali încărcați în șalupe de salvare fuseseră în parte incendiați încă de pe vapor, și pe urmă udați de apa mării, așa încât plicul trimis d-lui Chantin de către serviciul poștelor era pe

jumătate distrus, iar planul era complect şters, şi aproape imposibil de descifrat.

Cât priveşte celelalte indicaţiuni aflate în documentul anexă, sau în testament, erau atât de vagi, încât aţi văzut, că tinerii noştri căutători aveau fiecare părerile lor personale, asupra locului unde se petrecuse drama.

Totuşi după ce studiase cu atenţie documentul, Jean-Paul Leonec şi Victor Raquet pe de-o parte şi Luc Badoit şi Antonin Rascas pe de altă parte, erau de părere că locul desemnat se afla undeva prin Canada sălbatecă, la picioarele unei regiuni îndepărtate din munţii Stâncoşi, la nord de districtul care este numit Columbia Britanică.

Şi acuma că toate evenimentele au fost clar explicate, să însoţim pe Jean-Paul şi pe Victor de o parte, Luc şi Antonin pe de altă parte şi să urmărim atenţi formidabilul lor match.

Am lăsat pe Jean-Paul Leonec călătorind de la Paris spre Brest într'un tren rapid.

Luc Badoit şi Antonin Rascas nu se luară la întrecere cu trenul, fiindcă nu ştiau că în el se află rivalul lor; ei aveau drept scop să ajungă la Brest cât mai repede.

Dar Luc nu ştia că Victor Raquet, zis Totor le descoperise planul.

Acesta nu avu nevoe să-şi cumpere o motocicletă pentru a ajunge la Brest, deoarece călătorise, agăţat de spatele automobilului.

După ce se asigură, că cei doi cercetaşi, adăpostiră maşina într'un garaj, se îndreptă spre Hotelul unde trase prietenul său.

Nerăbdător, Jean-Paul Leonec îl aştepta.

— Ei bine? întrebă Bretonul.

— Un moment!... răspunse Victor, priveşte-mă mai întâiu! am nevoe de o bae şi de un duş!...

— Vino, Totor!...

Şi Jean-Paul deschizând o uşe, introduse pe prietenul său în camera de bae.

Il ajută să se desbrace, îl săpună, îl fricţionă, făcu tot ce era în stare, ca să-i dea o mână de ajutor.

După ce îl spălă şi îl îmbrăcă cu lingerie şi haine noi, Jean-Paul îl întrebă:

— Cred că ţi-e foame şi ţi-e sete?

— Mai întrebi, încă?

— Ei bine, să mergem, să mâncăm, şi după ce vei termina, îmi vei spune ce ai aflat.

— Oh! nu-i nevoe să aşteptăm până atunci, zise Victor.

In timp ce luară masa, Totor povesti lui Paul, toată escapada lui.

— Aşa dar, termină Jean-Paul sunt şi ei la Brest...

„Fără nici o îndoială, ai avut dreptate

Totor; ei sunt de aceiaşi părere cu noi şi vor căuta să ajungă cât mai repede în Munţii Stâncoşi din Canada.

„Noi deasemenea! Puţin ne pasă acuma ce mijloace vor întrebuinţa.

„Din cauza imenselor dificultăţi care se prezintă la cumpărarea unui avion, Luc şi Antonin nu se vor putea servi de acest mijloc de transport...

— Păi bine, în cazul acesta nici noi nu vom putea! exclamă Victor Raquet.

— Nu, nici noi nu putem!... Ascultă-mă şi vei înţelege.

„Cum am ajuns aici, am telefonat la directorul aerodromului civil despre care ţi-am vorbit. Acest director e un prieten al tatălui meu; el mi-a spus că societatea aerodromului hotărâse să nu pue în vânzare avioanele, până ce nu se vor face toate probele oficiale.

„Contra acestei decizii nu se poate face nimic. Dacă Luc şi Antonin au avut ideia să se servească de un aeroplan, vor suferi acelaşi refuz ca şi noi...

— Atuncea? întrebă Totor, nerăbdător, cum vom ajunge în Canada?

— Am aranjat totul, răspunse liniştit Paul Leonec.

„De cum am aflat lucrul acesta, am telefonat Societăţii de Turism şi Sporturi nautice şi am închiriat o barcă-automobil de

curse care face optzeci de kilometri pe oră.

„Se lucrează la amenajarea ei. Mecanicul şi pilotul sunt deja pe bord.

Imediat după ce vom mânca, ne vom lua valizele şi ne vom duce la îmbarcare.

Dacă totul e în regulă, vom ajunge la Liverpool tocmai la timp pentru a prinde pachebotul transatlantic care este cel mai rapid mijloc de transport maritim între Europa şi America de Nord.

— Bravo! exclamă Victor Raquet, entuziasmat.

Dar adăugă imediat:

— Şi după aceia?

— După aceia, e din ce în ce mai simplu. Pachebotul ne va transporta până la Quebec; de acolo vom lua imediat unul din rapidele Canadian Pacific; şi în cel mai scurt timp, ne va duce la Calzary care este o staţie de cale ferată la picioarele munţilor Stâncoşi, în districtul canadian numit Alberta.

„Calzary este un orăşel important; vom găsi acolo toate mijloacele ca să constituim cu ajutorul unui ghid o expediţie de ajutor; aşa că nu vom avea altceva de făcut, decât să explorăm văile munţilor Stâncoşi, îndreptându-ne spre Nord şi informându-ne pe cât ne va fi posibil, pe la indieni şi căutători de aur, în fine la toată lumea pe care o vom întâlni, informaţiuni care sper ne vor

pune pe urma Indienilor care au luat prizonieri pe familia Lion.

— Bine, bine, dar de comoara Indienilor ai uitat complect...

— Nu, nu am uitat, răspunse Paul Leonec, dar mai întâiu vom elibera pe prizonieri şi pe urmă ne vom ocupa de comoară, şi ne vom ocupa cu atât mai uşor cu cât vom elibera mai repede pe Pierre şi Lucia deoarece ei, ne vor da desigur informaţiuni preţioase, relativ la locul unde se află comoara.

— Ai dreptate, exclamă Totor şi sper că toate vor merge strună.

— Aşa că să terminăm mai bine masa, zise Paul Leonec şi să ne grăbim, ca să ajungem mai repede pe bordul bărcei-automobil.

CAPITOLUL III

O întâlnire inevitabilă

In timp ce într'o cameră, apoi într'un restaurant al unui hotel, Jean-Paul şi Victor se sfătuiau despre ce aveau de făcut, să vedem ce făceau rivalii lor Luc Badoit şi Antonin Rascas.

După ce lăsară automobilul într'un garaj. Luc şi Antonin îşi luară micul lor bagaj şi se îndreptară în spre un hotel ca să se odihnească puţin.

Inca din Paris, cei doi prieteni, stabiliră planul de călătorie care trebuia să-i ducă în munţii Stâncoşi din Canada.

Şi ei se gândiseră să cumpere sau să închirieze un avion

Aşa că mâncară repede, după care îşi schimbară hainele şi lingeria.

Apoi se duseră împreună la sediul societăţii Aerodromului civil.

Dar acolo, primiră acelaşi răspuns, ca şi Paul Leonec.

— Mii de bombe! exclamă Rascas, ce e de făcut?

Şi aceiaşi ideie, care germinase în capul lui Jean-Paul Leonec, trecu şi prin capul lui Rascas: va ajunge la Liverpool prin cel mai rapid mijloc de locomoţiune pentru ca să apuce pachebotul pentru Quebec.

Luc aprobă imediat şi sărind într'un taxi, cei doi tineri se îndreptară spre port, chiar la sediul Companiei de Turism şi sporturi nautice, care le fu indicată chiar de un funcţionar de pe aerodrom.

— Hm! curios lucru, le zise amploiatul Companiei nautice, când fură introduşi în birou.

— Ce este curios? întrebă Antonin.

— Nu sunt nici zece minute, de când am primit prin telefon, comanda unei bărci-automobil, cu un pilot şi cu un mecanic, pentru a face o călătorie de la Brest la Liverpool.

— Ce face! exclamă Luc.

— Mii de bombe! mormăi Rascas sunt sigur că Jean-Paul şi Totor au aceiaşi ideie ca şi noi.

Mai fin, Luc Badoit, murmură:

— Cum noi sosim zece minute după ei, am putea spune că noi am avut aceiaşi ideie ca şi ei.

— Nu importă! Principalul e să părăsim noi primii portul.

„Hei, domnule, cât timp durează, până ce barca noastră va fi gata, inclusiv mecanicul şi pilotul?

— O jumătate de ceas, răspunse funcţionarul amuzat.

— Drace, cam mult! Nu o putem căpăta mai repede plătind ceva mai mult?

— Nu, nu se poate! Dar dacă vreţi să vă duceţi imediat pe bord, poate că veţi putea reuşi ca să-l faceţi pe mecanic să se grăbească.

— S'a făcut, zise Luc.

Formalităţile de locaţiune şi de plată fură repede făcute.

— Ne-a costat cam scump! zise Antonin... dar în fine numai să câştigăm!...

„Ceeace ar trebui, e ca Jean-Paul şi Totor să ajungă la Liverpool după plecarea pachebotului pentru Quebec.

— Ei, dar lucrul acesta, zise Luc, nu-l putem face noi.

„In mod loial, nu trebue să facem nimic, împotriva rivalilor noştri, ar fi nesportiv.

— Ai dreptate, zise Antonin.

Luându-şi la revedere, de la funcţionarul Companiei, eşiră din birou. Luară iarăşi un taxi şi câteva minute mai târziu, erau pe cheiul indicat, dealungul căruia se aliniau vreo jumătate duzină de bărci-automobile de curse.

Toate aveau aproape aceiaşi formă, dar difereau prin lungime.

Luc şi Antonin erau aşteptaţi de mecanicul şi pilotul celei ce purta numărul 17-B.

Aceşti doi oameni se aflau în permanenţă în timpul zilei, într'un pavilion, care se afla pe chei şi care aparţinea companiei nautice.

Telefonul îi înştiinţase şi lucrau deja ca să pue pe 17-B în stare să înfrunte marea.

Antonin Rascas se anunţă în felul său vesel.

— Hei! mii de bombe! domnilor, noi suntem, Luc Badoit şi Antonin Rascas, locatarii lui 17-B, pentru destinaţia Liverpool.

Mecanicul şi pilotul, deşi încă tineri, se pronunţară.

— La ordinele d-stră, domnilor, vă puteţi îmbarca, plecăm peste câteva minute... „Nu aveţi alte bagaje?"

Luc şi Antonin aveau fiecare în mână, un mic pachet învelit într'o pătură şi legat cu o curea.

— Nu, răspunse Luc, dar mai avem şi impermiabilele noastre. Se pregăteau să se îmbarce, când deodată Luc scoase o exclamaţie.

— Oh! iată-i!

— Cine? întrebă Antonin, întorcându-se repede.

Luc nu trebui să-i răspundă.

Pe cheiul digului, înaintau cu un pas repede Jean-Paul Leonec şi Victor **Raquet.**

Nici aceştia nu fură prea miraţi când îi văzură pe Luc Badoit şi Antonin Rascas.

Ei se aşteptau dealtfel la această întâlnire; deoarece nu aveau posibilitatea ca să întrebuinţeze aeroplanul, acesta era mijlocul cel mai rapid ca să se ajungă la Liverpool.

Jean-Paul Leonec nu ezită mult.

Se arătă a fi un concurent sincer.

Lăsând pachetul din mână, înaintă cu mâinile întinse spre Luc şi Antonin, zicând:

— Care va să zică, şmecherilor nu mai plecaţi spre Africa? Mi se pare că o să

avem acelaşi drum şi vom întrebuinţa acelaşi mijloc de locomoţie.

Işi strânseră mâinile şi Victor exclamă:

— De data aceasta, vom asista la un match de viteză între două bărci de curse.

— Da, zise Luc; e vorba să ajungem la Liverpool la timp pentru a lua primul pachebot spre Quebec.

— Dar după aceia, ce veţi face voi?

— Ei bine! răspunse Luc Badoit grav, dece să ne mai ascundem? Prima noastră ţintă este oraşul Calzary, în districtul Alberta.

— Ei bine! dragii mei prieteni, zise Jean-Paul, ţinta noastră este exact aceiaşi... Şi după cum vezi, bunul meu Antonin, nu ţi-a servit nimic ca să faci pe şmecherul cu noi.

„Pot să-ţi spun acum tot, ce ai făcut de când ai plecat din Paris, deoarece Totor a fost tot timpul pe urmele voastre.

Dar deodată, Antonin Rascas, avu din nou simţul realităţii şi exclamă:

— Luc! D-zeule! noi trăncănim aici şi minutele sboară... Să ne îmbarcăm şi să o ştergem!

— Ai dreptate, zise Jean-Paul întorcându-se spre Victor. Barca noastră este numărul 19-C, şi trebue să fie prin apropiere!

Cei patru băeţi strigară:

— In fugă, în fugă.

Şi se separară pe cheiu.

Luc şi Antonin săriră imediat în 17-B; Jean-Paul şi Victor porniră în căutarea lui 19-C.

Căutare scurtă, dealtfel. Nu făcură nici douăzeci de paşi pe cheiu, când fură opriţi de gesturile a patru braţe.

Aceste braţe aparţineau celor doi oameni, care şedeau în picioare în spatele unei bărci-automobil, iar unul din ei pronunţă:

— Domnule Leonec, am auzit totul, motorul e în mers, ancora e ridicată, nu mai trebue decât să accelerez pentru a pleca....

„Vă îmbarcaţi?

— Te cred, răspunseră împreună Jean-Paul şi Victor.

Şi săriră în barcă, care porni imediat.

CAPITOLUL IV

Cursa nautică

Pilotul şi mecanicul lui 17-B, oricât de iuţi ar fi fost, nu reuşiră să pue în mers imediat barca, deoarece fuseseră avertizaţi cu zece minute mai târziu decât pilotul lui 19-C.

Totuşi, cum 19-C aştepta de mai multe

minute, 17-B care nu aştepta se depărtă de cheiu cu două minute mai târziu, decât 19-C.

Cu toate acestea, cele două minute de avans erau un mare avantaj pentru barca lui Jean-Paul Leonec şi Victor Raquet.

Din nenorocire pentru ei, eşirea din basinul portului era în acel moment foarte dificilă din cauza manevrei unui pachebot uriaş, tras de remorcher.

19-C trebui să încetineze pentru a se strecura între pachebot, remorchere şi alte îmbarcaţiuni.

Aşa că fu ajuns de 17-B.

— Hei! bună-ziua, cum merge, Jeane?

Victor răspunse rivalului său.

— Totul e în regulă, şmechere!...

Dar imediat cei patru tineri deveniră gravi, deoarece obstacolul fusese trecut şi se aflau în plină radă, sburând spre eşirea portului.

Atâta vreme, cât această trecere nu era făcută, cei doi pur-sânge nautici nu puteau să-şi dea tot efortul.

Intr'adevăr la acea oră, rada şi trecătoarea erau brăzdate de numeroase vapoare, aşa că cele două bărci rivale, trebuiră să-şi modereze viteza.

Cele două bărci erau cam de acelaşi tonaj şi motoarele lor, aveau acelaşi număr de cai putere.

Lucrul acesta îl observară toţi patru. Intre timp Luc Badoit, zise tovarăşului său.

— Dragă Antonin, vom putea ajunge primii la Liverpool, numai dacă pilotul şi mecanicul nostru au calităţi superioare, celor de pe 19-C, căci cele două bărci sunt la fel.

— Ei bine! zise Antonin să sperăm că oamenii noştri sunt mai buni decât ai lor.

Atât în prima barcă cât şi cealaltă, cei patru tineri erau aşezaţi pe o banchetă foarte joasă, încât numai capetele le depăşeau marginea.

Din fericire oceanul, în ziua aceia era oarecum calm, cerul limpede şi vântul foarte uşor.

Dela Brest la Liverpool sunt aproape şapte sute cincizeci de kilometri, sau aproape patru sute de mile marine.

Cum bărcile automobil, aveau o viteză maximă de optzeci de kilometri pe oră, trebuiau deci opt ore pentru traversare, dacă nu se întâmpla nimic.

Bine înţeles, ambele echipe se informară dinainte de ziua şi ora plecărei, celui mai apropiat vapor pentru Quebec.

Dacă preferaseră un pachebot englez, în locul unui francez, lucru-l acesta se datora împrejurărei că cel din Liverpool pleca cu 24 de ore mai devreme şi era mai rapid.

— Mii de bombe! zise Antonin după un sfert de oră de navigaţie făcută, cred că

pilotul şi mecanicul concurenţilor noştri sunt tot atât de buni ca şi ai noştri.

— Şi eu o cred, zise Luc.

Intr'adevăr cele două bărci-automobil înaintau în aceiaşi linie de front.

Ele se aflau distanţate una de alta la vreo trei sute de metri.

Totuşi nu se putea afirma că plecate împreună din Brest vor ajunge tot împreună la Liverpool.

Mecanicul şi pilotul fiecare la locul său, constatară că motoarele se aflau în plin regim şi că nu puteau merge mai repede.

Ori, viteza căpătată, era aceiaşi pentru fiecare barcă-automobil.

Motoarele produceau un zgomot asurzitor la care se amesteca pentru a-l face parcă mai puternic, urletul valurilor spintecate de prora ascuţită a bărcilor.

Trecu în felul acesta o oră.

Toţi se gândeau că vor ajunge la timp pentru a apuca pachebotul şi că această cursă nu va avea nici o influenţă asupra rezultatului matchului.

Cei patru tineri începură să găsească călătoria cam monotonă.

Se mai scurse încă trei, patru ore.

Mecanicul şi pilotul fiecărei bărci avuse grijă să ia proviziuni aşa că se putea mânca şi bea.

Motoarele mergeau regulat, oceanul era

calm și în scurt timp soarele apuse, apărând pe cer o lună superbă.

Recunoscură deja mai multe faruri de pe coasta engleză; intrară în canalul Sf. Gheorghe care separă Anglia de coasta sud-est a Irlandei.

Atunci nu mai aveau decât să înconjoare, peninsula Anglesea și ajungeau la Liverpool.

După două ore, recunoscură farul dela Holyhead, cele două bărci ocoliră puțin peninsula și își continuară mai departe drumul.

In momentul acela se produse primul grav incident.

CAPITOLUL V.

Pana fatală

Zgomotul regulat și constant al celor două motoare fu întrerupt în intensitatea lor normală.

Deodată, nu mai rămase decât un singur motor care își continuă zgomotul regulat.

Celălalt motor, căpătă rateuri; cu alte cuvinte nu mergea cum trebue. Imediat de altfel viteza bărcii-automobil fu diminuată, încât cealaltă barcă îi luă înainte.

Cine era, ghinionistul? Era 17-B, în care se aflau Luc Badoit şi Antonin Rascas.

Vă puteţi închipui necazul celor doi tineri, cari îşi smulgeau părul din cap.

Dar cu asemenea gesturi nu se repară un motor. Totuşi mecanicul nu îşi pierdu sângele rece şi verifică imediat motorul.

— Mii de bombe! zise Antonin, ce dracu are? de ce ne-am oprit?

Căci bine înţeles, trebuiră să oprească motorul. Mecanicul nu răspunse imediat la această întrebare. Aplecat asupra enormului motor, cercetă mai întâiu bujiile şi constată că fiecare erau intacte.

După acest examen, cercetă carburatorul şi acolo deabia descoperi stricăciunea.

— Ce tot zăboviţi? Ce s'a întâmplat? întrebă Antonin nervos.

— Mai nimica! răspunse Luc în timp ce mecanicul deşuruba carburatorul.

— A intrat probabil vreo impuritate în benzină şi s'a astupat desigur ţeava dela carburator....

— Va dura mult reparaţia?

— Nu ştiu, sper că mecanicul nu va zăbovi mult.

Dar ori cât de repede lucra mecanicul, nu-l mai puteau întrece pe 19-C.

Acesta dispăruse deja în noapte, gonind cu toată viteza spre Liverpool.

Cum Antonin continuă să gesticuleze fu-

rios, Luc îl calmă cu câteva cuvinte liniştitoare.

— Nu fi aşa necăjit! La urma urmei, sosirea noastră la Liverpool nu are mare importanţă, decât pentru plecarea pachebotului. Ori acest pachebot nu ridică ancora, decât mâine dimineaţă la ora cinci. Avem deci mai multe ore până atunci. Nici nu avem nevoe de atâtea ca să reparăm motorul şi să ajungem la timp.

„Jean-Paul şi Victor va ajunge înaintea noastră, bine înţeles, dar cu aceasta nu vor avea decât o satisfacţie de amor-propriu. In realitate, nu vor câştiga nimic, dacă ajungem la timp, la rândul nostru, pentru ca să putem prinde vaporul.

Aceste cuvinte, fură aprobate şi de pilot; iar mecanicul exclamă entuziasmat:

— Foarte bine, tinere, foarte bine! iată cum trebuesc văzute lucrurile. In special, fără pesimism.

— Ei! Mii de bombe!! nici eu nu sunt pesimist, exclamă Rascas, din contră eu sunt acela, care văd întotdeauna lucrurile în roz.

„Da ori şi cât, aşi fi fost mulţumit să fi câştigat noi, cursa Brest-Liverpool; cred că ar fi fost un început bun, pentru urmarea şi sfârşitul matchului.

— Aiurea! zise Luc nepăsător, am pierdut nu-i vorbă de data aceasta partida, dar o vom câştiga altădată.

Principalul este să ajungem la munţii Stâncoşi din Canada înainte, sau odată cu Jean-Paul şi Victor.

Asociaţia dintre cei doi băeţi, era perfectă, tocmai prin acea diferenţă de caracter.

Primul, Antonin, era iute, nerăbdător, curajos până la temeritate, entuziast, dar totdeauna plin de acţiune, gata să intervie în orice împrejurare pentru a decide victoria.

Celălalt, Luc Badoit, era calm, cu o ardoare temperată de prudenţă şi foarte chibzuit.

Dacă s'ar fi examinat lucrurile cu mai multă precizie, echipa Antonin Rascas-Luc Badoit avea o oarecare superioritate morală asupra echipei adverse.

Dece?

Pentru că diferenţa fericită de umor, şi optimism care se afla în grupul primilor doi băeţi, nu exista în grupul celorlalţi băeţi.

Insfârşit, pana de motor, fu reparată după aproape o jumătate de ceas.

— Mii de bombe, zise Antonin, când motorul fu pus în mers de mecanic, în această jumătate de ceas, 19-C a câştigat, cel puţin patruzeci de kilometri asupra noastră.

— Ce importanţă are?... reluă Luc, dându-i un pumn prietenesc în spate! Principalul e că vom sosi la timp la Liverpool.

— Să sperăm!... zise Antonin.

Dar ghinionul, vru ca motorul să se strice din nou.

17-B îşi reluase viteza şi înainta de vreun sfert de ceas când iar se produse rateuri la motor.

De data aceasta Antonin nu mai zise nimic.

Era resemnat şi nu mai voia să-şi exprime gândurile. Intre timp mecanicul se înfuriase.

— Drace, zise el, nu mai înţeleg nimic, am filtrat doar eu benzina, şi am curăţat perfect carburatorul la plecare.

Pilotul murmură:

— Probabil că pe fundul rezervorului se află o impuritate care curge odată cu carburantul. Explicaţia era probabil justă, dar nu ajută la nimic.

De data aceasta, sub ochii din ce în ce mai dezolaţi, ai lui Antonin, şi sub privirea atentă a lui Luc Badoit care dealtfel îl ajută, mecanicul fu nevoit să demonteze toată ţevăria care lega rezervorul de carburator.

Când termină, trecuse aproape o oră; trebuise însă ca Luc şi Antonin să apuce lopeţile de ajutor, pentru a combate deriva cauzată de valuri şi vânt, derivă care nu ar fi întârziat să arunce barca pe stâncile coastei.

Infine, reuşiră să pornească.

Dar, prin unul din acele fenomene misterioase, cunoscute de toţi aceia, care au con-

dus vreodată un motor cu explozie, motorul lui 17-B nu mai avea calităţile sale obişnuite.

Era încet, greoiu şi se gripa mereu.

— Mii de bombe, exclamă din nou Antonin, de data aceasta nu mai ajungem la Liverpool, pentru a prinde pachebotul.

Luc Badoit, desfăcu o hartă, o consultă, făcu mai multe calcule şi avu o conversaţie animată cu pilotul, apoi rămase tăcut cinci minute, gândindu-se, cu sprâncenele încruntate.

Infine, pronunţă.

— Antonin! din nefericire ai dreptate, lucrul e sigur de data aceasta.

„Chiar dacă motorul îşi va recăpăta ardoarea sa normală tot nu vom putea ajunge la timp la Liverpool.

In momentul acela se produse o adevărată lovitură de teatru.

Antonin Rascas se ridică, în ardoarea sa, dădu un pumn formidabil pe umărul lui Luc şi exclamă:

— Imi este egal, acuma, mii de bombe! îmi este indiferent. Liverpool! Nici nu vom merge la Liverpool! Nici nu cunoşteam Liverpool! Puţin îmi pasă de Liverpool.

Şi începu să râdă cu hohote.

Pilotul şi mecanicul care nu-i cunoşteau apucăturile, crezură, că a înebunit.

Dar Luc Badoit rămase liniştit.

Ştia bine, că atunci când îl apucau a urelile, însemna că avea o ideie.

Ce ideie? Fără îndoială originală, îndrăzneaţă şi practică.

Luc îi zise liniştit.

— Te ascult stimabile Antonin. Ce te face să urăşti aşa dintr'o dată Liverpool.

Atunci Antonin, râzând bine dispus, exclamă.

— Pachebotul, la naiba! nu vom merge să-l luăm din port, nu! ci îl vom lua din mers....

„Hei, pilot, ia informează-mă puţin. Eşind din Liverpool încotro o apuci pentru a înconjura Irlanda, pe la Nord sau pe la Sud?

Pilotul răspunse:

— Spre Nord.

— Şi cunoşti drumul care-l urmează? dacă trece prin dreapta sau prin stânga insulei Man, care se află, tocmai în mijlocul mării Irlandei?

— La stânga, răspunse pilotul.

— Ei bine, nici o ezitare, îndreptaţi imediat vaporaşul spre Nord, ca să ne aflăm în drumul pachebotului.

„Când va trece, vom lansa strigăte de ajutor; atunci se vor opri, şi ne vom putea îmbarca. Voi, pilotul şi mecanicul, împreună cu rabla voastră, imediat ce vom fi pe puntea pachebotului vă veţi îndrepta şontâc-şontâc

spre Liverpool. Veţi umple din nou rezervoarele şi pe urmă vă veţi întoarce la Brest. Iar noi, noi vom fi pe pachebot!...

„S'a înţeles?

— Desigur, că am înţeles! zise pilotul în timp ce mecanicul răzând, aplaudă strigând:

— Bravo!

Cât priveşte Luc Badoit, înconjură gâtul lui Antonin cu braţul stâng şi-l sărută frăţeşte pe obraz.

CAPITOLUL VI

Naufragiul

Ca şi cum providenţa ar fi vrut să recompenseze pe Antonin Rascas de ideia sa, funcţionarea motorului se îmbunătăţi încetul cu încetul, aşa încât după o jumătate de oră, 17-B gonea cu viteza maximă.

— E neplăcut să gonim aşa repede, zise Antonin. Nu trebue să ne terminăm benzina, înainte ca să descoperim pachebotul; iar ca să-l putem opri, trebue să ne aflăm lângă el. Cred că nu ar fi deloc nostim să vedem cum trece vaporul şi să nu-l putem ajunge.

— Ai dreptate! zise Luc.

ca măsură de precauţie pentru ca să nu intre prea multă apă în ea.

Antonin şi Luc, fură chiar nevoiţi să apuce găleţile de pânză şi să golească apa din barcă, care le ajungea până la glezne.

Bine înţeles, amândoi îşi îmbrăcaseră impermiabilele, dar împotriva valurilor furioase, ele erau insuficiente ca să-i apere de umezeală căci într'o asemenea împrejurare trebuesc impermiabile marinăreşti.

Pilotul şi mecanicul aveau asemenea haine pe bord, aşa că le oferiră imediat băeţilor.

Dar Antonin protestă:

— Nu! nu! noi putem să fim udaţi, doar nu suntem găini plouate! Hei! nu-i aşa Luc?

Luc zâmbi în silă şi răspunse:

— Desigur!

Degeaba insistară pilotul şi mecanicul, cei doi tineri nu voiră în ruptul capului să-i priveze de hainele lor cernite.

Douăzeci de minute mai târziu cerul şi marea deveni atât de înspăimântătoare, încât cei doi cercetaşi începură cu adevărat să se teamă.

Antonin, fiind din Marsilia, mai era obişnuit cu marea, căci de mai multe ori făcuse mici excursii cu barca, până la castelul de If; şi înfine luase parte la numeroase partide la pescuitul lacherdei care durase chiar şi şapte zile.

Aşa că oarecum, marea era ceva obişnuit pentru el.

Dar nu acelaşi lucru era şi cu Luc Badoit, care nu era obişnuit cu marea, deoarece în materie de călătorii nu se plimbase decât pe Sena.

Din fericire însă, avea un stomac solid. De acest rău de mare se temea, mai mult decât ori şi ce.

Antonin îi zise:

— Linişteşte-te, Luc. Numai dacă vine vreo furtună ai să suferi puţin de rău-de-mare, deocamdată văd că rezişti bine.

Ori, se întâmplă că furtuna veni, atât de violentă, încât ai fi crezut că e un ciclon.

— Mii de bombe! exclamă Antonin, nu mai e vorba acum să ajungem pachebotul ci să căutăm să nu ne scufundăm, şi dacă ne scufundăm să rămânem cât mai mult la suprafaţă....

„Aşa că să ne punem centurile de salvare.

Ca toate bărcile-automobil ale companiei nautice de Sporturi şi Turism din Brest. 17-B avea într'un cufăr o jumătate duzină de centuri care se umflau cu aer repede şi practic.

Antonin Rascas, Luc Badoit, mecanicul şi pilotul se ajutară de bine de rău pentru a le scoate, a le umfla şi a şi le îmbrăca.

— Aşa, de bine de rău, suntem siguri că nu ne vom scufunda imediat.

Cercetaşul marsiliez, arătă imediat că în aceste împrejurări primejdioase, putea să dea dovadă de cel mai mare sânge rece.

Intre timp tangajul şi ruliul deveniră atât de dezordonate şi atât de violente, încât Luc nu mai putu rezista.

Antonin îl auzi gemând, şi îl văzu cum scapă găleata din mână.

— Ei, puştiule! ce ai? Săracul de tine! aşteaptă că te îngrijesc imediat!

Cuvântul era eroic.

Să îngrijeşti pe cineva în astfel de împrejurări, în acea barcă, fără nici un confort şi în care deabia te puteai ţine, era ceva.

Bine înţeles mijloacele nu erau comode şi nici numeroase.

Antonin uzâ, de farmacia lui portativă pe care o luase cu el.

Luă două comprimate de eter, i le dădu lui Luc să le înghită şi îi ordonă să rămâe nemişcat, pe cât îi va fi posibil în spatele bărcii. Ii interzise să mai lucreze şi îi zise:

— Răul-de-mare, e groaznic şi dureros, dar la urma urmei nu e aşa grav. Acuma că ai dat afară totul nu vei mai avea decât câteva crampe la stomac, pe care dealtfel eterul ţi le va calma.

— Dar totuşi mai am putere, ca să mânuesc găleata, zise celălalt, cu o voce slabă.

— Putere! îţi arde de glume, nu vezi că deabia poţi vorbi.

Şi Antonin începu să golească singur apa care se infiltra în vaporaş.

De partea lor, mecanicul şi pilotul erau şi ei neliniştiţi, şi cu atenţia încordată la mecanismul motorului.

Până în prezent 17-B suportase bine marea, şi opusese furtunei calităţi nautice admirabile.

Dar deodată, o răbufnire de vânt, groaznică frământă valurile în aşa fel, încât barca automobil fu prinsă ca într'o trombă şi în momentul următor, în ţipetele ocupanţilor se scufunda.

Motorul ei, o făcea prea grea ca să poată rezista vârtejului irezistibil care o cuprinse

Desigur, constructorii au avut grijă să înfrumuseţeze vaporaşul cu compartimente capitonate, dar asaltul valurilor furioase, desfăcuse niturile şi astfel apa se infiltrase în ele.

Nu fu nevoe de mult timp ca aceste infiltraţiuni să mărească greutatea specifică a bărcii, într'atâta încât acesta fu superior greutăţii apei, deplasate de volumul său.

Şi atunci se întâmplă, ceeace fatal trebuia să se întâmple, 17-B se afundă imediat, cu coada în aer, şi se afundă în adâncuri, ca şi cum ar fi fost atrasă de o forţă irezistibilă.

Pe valurile furioase şi spumegătoare nu rămase decât Antonin Rascas, Luc Badoil

care se ţineau de mână, şi nu departe de ei mecanicul şi pilotul susţinuţi la suprafaţă de centurile lor de salvare, umflate cu aer.

Profitând de o clipă de linişte, Antonin Rascas ţipă cât putu de tare:

— Ohe! ohe! să nu ne separăm, înotaţi spre noi!

— Ohe! ohe! răspunseră cei doi.

De o parte şi de alta se făcură eforturi necesare şi cum Antonin avuse prezenţa de spirit ca să apuce în ultimul moment lasso-ul său de cercetaş putu să arunce frânghia care fu apucată de cei patru naufragiaţi, ce şi-o legară la brău.

Şi pe urmă, plimbaţi pe valuri, ca nişte epave, încercând din când în când să se îndrepte înotând, dar ori şi cum rămânând unul lângă altul, cei doi tineri şi cei doi oameni aşteptară ca să se îndeplinească voinţa misterioasă a Providenţei.

Această voinţă se manifestă aproape imediat prin apariţia neaşteptată între două valuri uriaşe, a unei forme care la prima vedere părea fantastică.

Această formă domină valurile cu massa ei impunătoare.

Antonin Rascas, fu primul care îşi dădu seama ce este.

— Ohe, ohe! strigă el; pachebotul! pachebotul!

Era oare într'adevăr pachebotul plecat din Liverpool pentru Quebec?

Era oare un transatlantic?

Puţin importă! In realitate, în acel moment nu era vorba pentru cei patru naufragiaţi decât să fie descoperiţi de un pachepot şi să fie salvaţi.

Cum să facă? Nu puteau să facă semnale decât cu ajutorul braţelor sau agitând fularele şi batistele, adică cârpe ude, a căror culoare s'ar fi confundat cu apa şi cu spuma valurilor...

Şi apoi acest semnal era atât de puţin ridicat deasupra valurilor...

Antonin se gândi:

— Ar fi o adevărată nenorocire, să nu putem eşi bine din prima noastră primejdie, în acest match.

Intr'adevăr, această eventualitate părea atât de injustă şi dezolantă, încât Antonin nici nu vru să se mai gândească la ea.

El urlă şi ceilalţi prieteni îl auziră:

— Pachebotul! pachebotul! suntem salvaţi! Imposibil ca să treacă fără ca să ne vadă. Mii de bombe!

A patra fascicolă din Comoara Pieilor Roşii care va apare săptămâna viitoare se va numi:

Drama din Marea Irlandei